

Max Lucado

HVAD GUD
GJORDE
FOR AT
VINDE DIG
TILBAGE

*Han gjorde
det for dig*

Max Lucado

*Han gjorde
det for dig*

Lohse

Indholdsfortegnelse

Lignelsen

Guds længsel efter dig

9

Løftet

Guds gave til dig

27

Gaven

Guds invitation til dig

33

Efterskrift

Han gjorde det for dig

41

Hvad nu?

44

Lignelsen

Guds længsel efter dig

*For således elskede Gud verden,
at han gav sin enbårne søn, for at enhver,
som tror på ham, ikke skal fortabes,
men have evigt liv.*

Joh 3,16

Lignelsen

Guds længsel efter dig

Femårige Majken klatrede op på sin fars skød.

»Er du mæt?« spurgte han.

Hun klappede sig på maven og svarede: »Jeg kan ikke spise mere.«

»Fik du også noget af bedstemors kage?«

»Et stort stykke.«

John så på sin mor hen over bordet og sagde: »Du har vist fået fodret os godt af. Nu duer vi ikke til så meget andet end at slå mave.«

Majken rakte op og holdt om hans store ansigt med sine små hænder. »Åh jo, far, det er jo juleaften. Du lovede, at vi skulle danse.«

John prøvede at virke overrasket. »Gjorde jeg det? Jeg kan da ikke huske, at jeg har sagt noget om at danse.«

Bedstemoren smilede og rystede lidt på hovedet, mens hun begyndte at tage af bordet.

»Men far,« klagede Majken, »vi plejer altid at danse juleaften. Os to alene, kan du ikke huske det?«

Nu kunne han ikke længere holde smilet tilbage. »Selvfølgelig husker jeg det, skat. Hvordan skulle jeg kunne glemme det?«

Med de ord rejste han sig og tog hendes hånd, og et øjeblik, bare et øjeblik, vendte hans elskede hustru tilbage til livet, og de to gik ind i stuen for at begynde juleaften, som de plejede, med en dans.

Sådan skulle de også have danset i år og mange år frem i tiden, men så kom den overraskende graviditet og komplikationerne. Majken overlevede, men det gjorde hendes mor ikke. John, slagteren med de store hænder, var alene tilbage med sin Majken.

»Kom nu, far.« Hun trak ham i armen. »Lad os danse, før gæsterne kommer.« Hun havde ret. Snart ville det ringe på døren, deres slægtninge ville fylde stuen, og aftenen ville gå hurtigt.

Men lige nu var det far og Majken og ingen andre.

Guds forbløffende kærlighed

Forældres kærlighed til deres børn er en mægtig kraft. Tænk på et ægtepar og deres nyfødte barn. Barnet har absolut ingenting at give sine forældre. Ingen penge. Ingen færdigheder. Ingen gode råd. Hvis den lille havde lommer, ville de være tomme. Et spædbarn i en vugge er et billede på den fuldstændige hjælpeløshed. Hvad er der så elskeligt ved det?

Det ved kun en mor og en far. Se bare på en mors ansigt, når hun pusler om sin nyfødte. Se en fars øjne, når

han holder den lille i sine arme. Og hvis du har dit liv kært, så prøv ikke at skade barnet eller tale ondt om det. Hvis du gør det, så har du skaffet dig en frygtelig fjende, for forældres kærlighed til deres børn er en mægtig kraft.

Jesus sagde, at når vi syndige mennesker har så stor en kærlighed til vores børn, hvor meget mere må Gud, vores syndfri og perfekte Far, så ikke elske os? Matt 7,11: »Når da I, som er onde, kan give jeres børn gode gaver, hvor meget snarere vil så ikke jeres fader, som er i himlene, give gode gaver til dem, der beder ham!« Men hvad sker der, når denne kærlighed ikke gengældes? Hvad sker der med en faders hjerte, når hans børn vender sig fra ham?

Oprøret kom hylende ind i Johns liv som en orkan. Da Majken blev gammel nok til at styre en knallert, besluttede hun, at hun også var gammel nok til at styre sit eget liv. Nu kunne og ville hun leve uden sin far.

»Jeg burde have anet uråd,« sagde John senere, »men jeg forstod slet ingenting.« Han anede ikke, hvad han skulle stille op. Han vidste ikke, hvordan han skulle takle den piercede næse og de stramme, små nederdele. Han forstod ikke de lange nætter og de dårlige karakterer. Og værst af alt: Han vidste ikke, hvornår han skulle tale, og hvornår han skulle tie.

Hun derimod havde det hele regnet ud. Hun vidste, hvornår hun skulle tale til sin far – aldrig. Hun vidste, hvornår hun skulle tie – altid. Og så gik hun alligevel for vidt, da hun fandt sammen med den slaskede, tatoverede

fyr, der boede længere nede ad gaden. Han var ikke værd at samle på, og det kunne John se med et halvt øje.

Her gik grænsen. Hans datter skulle i hvert fald ikke tilbringe juleaften sammen med den knægt.

»Du skal tilbringe aftenen sammen med os, unge dame. Du skal sidde i din bedstemors hus og spise din bedstemors æblekage. Juleaften skal du være sammen med os.«

Den aften sad de ved samme bord, men de kunne lige så godt have siddet i hver sin ende af byen. Majken sad og stak til sin mad og sagde ingenting. Bedstemor prøvede at sludre lidt med John, men han var ikke i humør til at snakke. Dels var han vred, dels var han sønderknust. Samtidig ville han have givet hvad som helst for at vide, hvordan han skulle snakke med denne pige, der engang havde siddet på hans skød.

Endelig kom slægtingene og gjorde en ende på tavsheden. Huset fyldtes med mennesker og larm, mens John og Majken blev siddende på hver sin side af bordet – han forlegen, hun utilnærmelig.

»Sætter du ikke musikken på, John?« spurgte en af hans brødre. Han satte den på. I et fortvivlet forsøg på at glæde hende vendte han sig og gik hen til sin datter. »Vil du danse med din far i aften, Majken?«

Hun fnøs og vendte sig væk, som om han havde fornærmet hende. Derpå rejste hun sig og marcherede i hele

familiens påsyn ud ad hoveddøren og videre ned ad for-tovet. Hendes far stod alene tilbage.

Meget alene.

Guds fjender

Ifølge Bibelen har vi alle gjort som Majken. Vi har kastet vrag på vor Fars kærlighed. »Vi vendte os hver sin vej« (Es 53,6).

Paulus går et skridt videre i beskrivelsen af vores oprør. Han siger, at vi har gjort mere end at vende os væk; vi har kæmpet *imod* vores Far. I Rom 5,10 kalder han os ligefrem Guds fjender. Men er Paulus nu ikke lige skrap nok? En fjende er en modstander – én som med vilje forsøger at skade. Er vi fjender af Gud? Forsøger vi at skade vores egen Far?

Tjah, du kan spørge dig selv, om du ...

- har gjort ting, som du ved, at Gud ikke ønsker, du skal gøre?
- har skadet et af hans børn eller noget af det, han har skabt?
- har givet nogle af hans modstander Djævelens foretagender din støtte eller dit bifald?
- har talt din himmelske Far imod eller kritiseret ham over for andre?

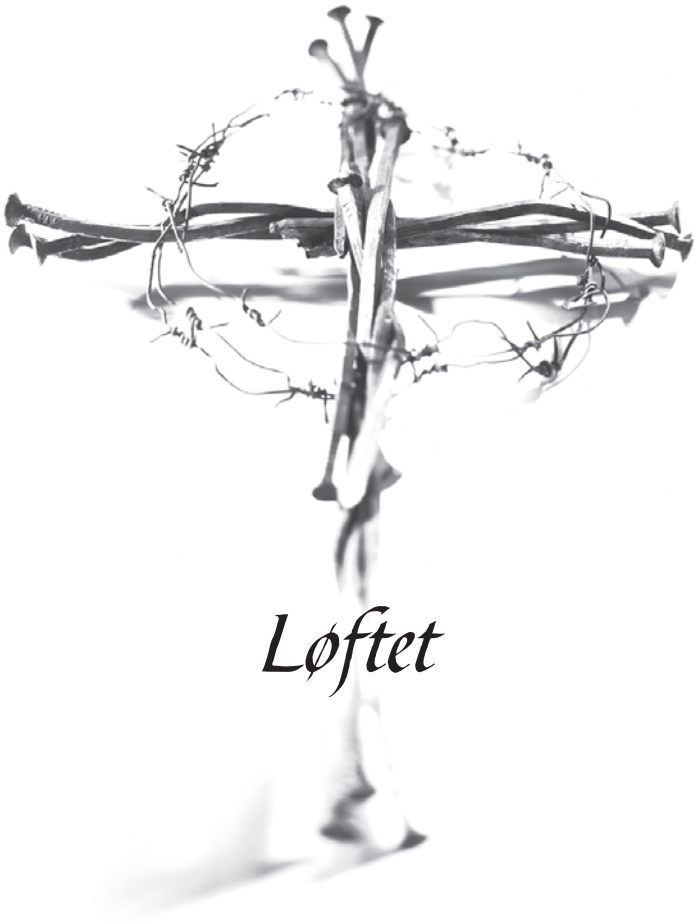
Hvis du har gjort eller gør én eller flere af disse ting, har du så ikke gjort dig til Guds fjende?

Ifølge Bibelen er vi »af natur vredens børn« (Ef 2,3). Det er ikke, fordi vi ikke kan gøre godt. Det kan vi, og det gør vi. Problemet er, at vi ikke kan lade være med også at være onde.

»Der er ingen retfærdig, ikke en eneste ... alle har syndet og har mistet herligheden fra Gud« (Rom 3,10.23). Det er der nok mange, der ikke lige vil skrive under på. De ser sig måske omkring og siger: »Sammenlignet med så mange andre er jeg egentlig en udmærket person.« Men en gris kunne jo sådan set sige det samme. Den kunne se på alle de andre i mudderpølen og sige: »Jeg er da lige så ren som de andre.« Men sammenligner grisen sig med mennesker, får den svært ved at kalde sig ren. Mennesker har det samme problem, hvis de sammenligner sig med Gud. Idealet findes ikke her i vores verdens grisesti, men på himlens trone. Gud selv er idealet. Han er den, der sætter standarden.

Vores Gud er en perfekt Gud. Han er ikke plettet af synd og har ikke kompromitteret sig selv på nogen måde. Vi ser mudret vand omkring os, men han ser kun renhed. Vi lever i mørket, han bor i lyset. Gud har aldrig syndet.

Vi har aldrig *ikke* syndet. Gud har levet syndfrit i en evighed. Jeg ville juble, hvis jeg kunne klare bare en time uden at synde. Det har jeg aldrig kunnet. Hvad med dig? Har du nogensinde klaret tres minutter med kun én synd? Det har jeg heller ikke. Men lad os nu bare sige, at du *kunne* klare det. Lad os sige, at du levede et liv, hvor du kun syndede gennemsnitligt én gang i timen. Skal vi så regne lidt på det? Hvis vi nu siger, at du levede 72 år, så ville du i din tid begå 630.720 synder. Eftersom du sidder og læser denne bog, kan vi måske runde ned til 600.000.

Løftet

Guds gave til dig

Løftet

Guds gave til dig

Korset. Næsten ligegyldigt hvor vi færdes, får vi jævnligt korset at se. I en kirke. På en kirkegård. Indgraveret i en ring eller fastgjort til en halskæde. Korset er kristendommens symbol overalt i verden. Egentlig et mærkeligt symbol at vælge, ikke sandt? Det er på en måde selvmodsigende, at en håbets religion vælger at symbolisere sig selv ved et torturinstrument. I andre religioner benytter man sig af mere positive symboler: Davidsstjernen, islams halvmåne, buddhismens lotusblomst. Men et kors? Et henrettelsesinstrument?

Ville du måske finde på at gå med en miniaturemodel af en elektrisk stol om halsen? Ville du hænge en selvlysende galge op på væggen i barneværelset? Ville du male et billede af en henrettelsespeloton på et familiemedlems kiste? Det er jo sådan, vi bruger korset. Mange mennesker slår endda korsets tegn for sig, når de beder eller er til alters. Kunne nogen finde på (rent bortset fra de praktiske problemer ved det) at gøre guillotinenes tegn for sig? Eller

hvad med i stedet for at berøre pande, bryst og skuldre så at lave et karatehug ned i håndfladen? Det ville ikke være det samme, vel?

Men hvorfor har de kristne så valgt korset som symbol? For at finde svar på det spørgsmål behøver vi egentlig blot at se på korset i sig selv. Tegnet kunne dårligt være mere enkelt, end det er. En vandret streg, der gennemskæres af en lodret. Den ene rækker ud – ligesom Guds kærlighed. Den anden rækker op – ligesom Guds hellighed. Den ene repræsenterer bredden i hans kærlighed, den anden højden af hans hellighed. Korset opstår, hvor de to linier krydses. Korset opstår der, hvor Gud tilgiver sine ulydige børn uden at sænke sin standard.

Hvordan kan han gøre det? Udtrykt i én sætning: Gud lagde vores synd på sin søns skuldre og straffede den dér.

»Ham, der ikke kendte til synd, har han gjort til synd for os, for at vi kunne blive Guds retfærdighed i ham« (2 Kor 5,21).

Udtrykt mere frit kan vi sige: Kristus begik aldrig synd, men Gud behandlede ham som en synder. Han lod ham bære straffen for vores ondskab, så vi blev rene nok til at være sammen med Gud.

Forestil dig situationen. Gud sidder på sin trone. Du sidder hernede på jorden. Midt imellem dig og Gud, mellem himlen og jorden, hænger Kristus på sit kors. Dine synder ligger på hans skuldre. Gud, som ikke kan udholde synden, slipper sin retfærdige vrede løs mod din ondskab ... og rammer Jesus. Du rammes ikke af straffen, for Kristus står mellem dig og Guds vrede. Synden bliver straffet, men du forbliver uskadt, i sikkerhed i korsets skygge.